

ідеї може не призвести до необхідно попиту для успішного функціонування та реалізації бізнес-проекту серед цільової аудиторії та споживачів в цілому. Тому перед здійсненням інвестицій необхідно ретельно проаналізувати ринок і розрахувати основні фінансові показники.

На мою думку, негативним фактором розвитку ринку стартапів та інноваційних технологій є те, що в Україні не ведеться офіційна статистика інвестицій у стартапи та кількість створених проектів.

Згідно з даними Укрстату у січні-березні 2018 року в економіку України іноземними інвесторами з 76 країн світу вкладено 1151,0 млн.дол. США прямих інвестицій (акціонерного капіталу). Станом на 01.04.2018 найвагоміші обсяги надходжень прямих інвестицій були спрямовані до підприємств про-мисловості – 33,6 % та установ та організацій, що здійснюють оптову та роздрібну торгівлю; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів – 15,6%.

До основних країн-інвесторів належать Кіпр – 28,1 %, Нідерланди – 20,6%, Велика Британія – 6,1%, Німеччина – 5,5 %, Австрія – 3,4%, Віргінські Острови (Брит.) – 4,1%, і Швейцарія – 4,7% [3].

Серед способів залучення коштів у нові проекти слід виділити такі:

Отримання кредиту – даний спосіб отримання коштів дуже ризиковий, адже у випадку невдалого запуску проекту, тіло кредиту та відсотки за ним доведеться все рівно сплачувати;

Залучення бізнес-ангелів – у такому випадку інвестування у стартап відбувається з самого початку, але де-факто бізнес знаходиться в руках інвестора;

Венчурне інвестування – відбувається із використанням інститут спільного інвестування – венчурним фондом, який у своїй діяльності здійснює диверсифікацію ризиків, шляхом вкладення коштів у деяку кількість проектів, з розрахунком, що лише деякі з них будуть прибутковими.

Отже, для України необхідно активно залучати інвесторів для покращення стану національної економіки та виходу на нові ринки збуту. Для досягнення таких цілей потрібно покращувати інвестиційний клімат країни в цілому. Ідеальним інструментом буде розвиток саме платформи для інвестування у стартапи, оскільки у сучасному світі глобалізації вони виступають рушійною силою розвитку. Наразі позитивною тенденцією є збільшення кількості стартапів, які відносяться до різних галузей економіки. Серед найвідоміших можна виокремити: GitLab, YayPay, Ugears і Grammarly.

1. Бланк С., Дорф Б. *Стартап: настольная книга основателя*. Москва: Альпина Паблишер, 2013. 616 с.

2. Белзецький Р.С., Казаков Р.Г. Розвиток стартапів в Україні. URL: <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/16690/2393.pdf?sequence=3&isAllowed=y>.

3. Офіційний сайт Державної служби статистики. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Вовк В.В.

студентка

Маліновська О.Я.

к.е.н., доцент

Львівський національний університет імені Івана Франка

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Сьогодні в основі державної політики в сфері економіки покладено принципове усвідомлення, що, лише за допомогою технічного переоснащення та модернізації, стає можливим підвищення конкурентоспроможності країни в умовах інноваційного розвитку. Тому в умовах глобалізації створення стійкого промислового комплексу постіндустріального типу, що здатний вирішити соціально-економічні завдання, стає все більш актуальним.

Інноваційне спрямування розвитку стає переважаючим в підходах до формування національної економіки та все більше справляє вплив на промислову політику держави. За активного впровадження сучасних науково-інноваційних розробок можлива реалізація високого зростання, ефективності, ресурсозбереження та конкурентоспроможності.

Промисловість в економічному розвитку провідних країн світу відіграє важливу роль. А саме: забезпечення мультиплікативного ефекту, формуючи попит на сировину, енерго-ресурси, працівників тощо.

До стратегічних орієнтирів в сфері регіональної політики в розвинутих країнах належать: заходи стратегії регіонального розвитку; фокусуються на людей; регіони намагаються розвиватися, а не тільки розв'язувати суперечності на ін.

На даний час створення промислової політики в умовах інноваційного розвитку полягає у сучасного, самостійного промислового комплексу, що прирівнюється до таких ж утворень розвинутих країн світу.

В відповідності до положень регіональної політики ЄС, визначено відсталі, депресивні та прикордонні регіони. За класифікацією виокремлюють головні напрямки реалізації промислової політики в умовах інноваційного розвитку. На території України ця політика полягає в основному в зменшенні диспропорцій у регіональному розвитку, тобто ліквідації нерівномірного територіального розвитку, особливо в депресивних регіонах.

У контексті регіонального розвитку іде мова про державну регіональну промислово-інноваційну політику як систему цілей, що підтримуються державою на регіональному рівні та направленні на підтримку промислового виробництва. Система заходів забезпечує виконання цілей, визначає необхідні фінансові, технічні і кадрові ресурси та перелік пріоритетів.

Державна регіональна промислова політика в умовах інноваційного розвитку це рівень інноваційно-технологічного розвитку суспільства і здібностей людини; рівень технологічної безпеки в межах економічної безпеки регіону; інтеграція технологій з передбаченими функціями людини; технічна освіта та інноваційна культура.

Підприємства виробничої сфери не мають можливості в повній мірі самостійно, без державного регулювання, вирішити питання функціонування та поліпшити конкурентоспроможність. Серед функцій державної регіональної політики є: організація стратегічного планування, розробка та впровадження заходів, розвиток взаємодії між регіонами тощо.

Для покращення якості державного регіонального управління забезпечується виконання таких завдань: підвищення ефективності діяльності місцевих органів влади, удосконалення взаємозв'язків між місцевими державними органами та фізичними і юридичними особами, покращення кваліфікації фахівців органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, визначення та реалізація пріоритетів регіонального розвитку.

Співробітництво промислових підприємств в регіоні ефективна, адже стратегічно важливі підприємства, що приєднуються до регіональних програм та проектів, мають можливість покращити їх реалізацію. Також ці підприємства спроможні ефективніше та з більшою гарантією виконувати регіональні замовлення та збільшувати свою рентабельність. До того ж інтеграція організації та підприємств спроможна покращити виробництво та збільшити обсяг продажу.

Отже, в регіональній політиці потрібно активізувати впорядкування правил взаємовідносин влади та компаній, а також блокувати поглиблення диспропорцій між сировинними та наукомісткими секторами, усвідомлюючи, що промислова політика має не галузеву, а регіональну специфіку.

1. Федулова Л.І. Концептуальні засади державної регіональної промислової політики в умовах інноваційного розвитку. Національний інститут стратегічних досліджень. Київ, 2008. С. 112-119.

2. Маліновська О.Я., Кухар В.І. Сутність, аналіз та удосконалення механізму регіональної політики розвитку. Львівський національний університет імені Івана Франка. Львів, 2018.

3. Луцків О.М. Регіональна інноваційна політика: особливості формування та проблеми реалізації. Регіональна економіка. 2015.